

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 10

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

ชื่อสุชัญญา ชื่อเล่น จีบ อายุ 47 ปี บ้านอยู่แถวจรัญสนิทวงศ์ อาชีพ แม่ค้าขายส้มตำ
 ตอนนั้นก่อนโควิดมา พี่ชายไข่ไก่รับมาจากหน้าฟาร์ม จากราชบุรี ขายดิบ ขายดี วัน ๆ
 กำไร 1,500-2,000 บาท ขายจนผ่อนรถกระบะจนหมดภายใน 4 ปี พี่มีลูกสาว 3 คน ชีวิต
 ไม่ลำบาก อยากได้ อยากรกินอะไร พี่หามาให้ ค่าเทอม ค่าใช้จ่ายในบ้านมันคล่องไปหมด

ยิ่งช่วงระบาดรอบแรก หากดูข่าวมีการกักตุนข้าวสารอาหารแห้ง ไข่ไก่ พี่รับมา ไม่เกิน
 ชั่วโมงขายหมด พี่เองต้องจ้างรถกระบะเพื่อน ๆ ไปขนไข่ไก่มาขายเป็นหมื่น ๆ ฟอง ขาดได้
 ไม่ก็ลัปดาห์ ไข่ไก่ก็ขาดตลาด และราคาก็ปรับขึ้น

หลังจากนั้นพี่ก็หยุดพัก ในตอนนั้นกำเงินหลาย ๆ หมื่นบาทนอนอยู่บ้าน ถึงแม่จะได้ยินข่าว ไข้ไก่อจากเพื่อนบ้านเข้ามา ไข้ไก่อก็ไม่ถึงมือพี่ เพราะราคาแพงขึ้น กำไรแทบจะไม่เหลือ ลองคิดเล่น ๆ หักค่าน้ำมันรถ ค่าเดินทาง ยังขาดทุนเลย เพราะนายทุนเขาเหมาหมดไม่ตกมาสู่มือแม่ค้าเลย มีให้แต่เหลือน้อยมากไม่คุ้ม

ช่วงรัฐบาลปิดเมือง 3-4 เดือน คนทำงานบริษัทรอบ ๆ บ้านพี่ ก็ออกจากงานมาขายของกัน บางก็ถูกเลิกจ้าง ถูกให้เขียนใบลาออก แถมไม่ได้อะไรชดเชยเหมือนหลานของพี่

บางคนมาทำงานปรกติ บริษัทปิดหนี เชื่อไหม มีคนมาขายไข้ไก่อตั้งหลายเจ้า ขายบนท้ายกระบะเลย ดักหน้า ดักหลัง แต่พี่ขายบนแผงตลาดเล็ก ๆ ไม่ใช่แค่พี่ที่โดน คนขายอาหารขายผลไม้ ขายหมูปิ้ง คนขายของเยอะไปหมด เข้าใจนะ ต้องดิ้นรน แต่พ่อค้าแม่ค้าเยอะกว่าคนซื้ออีกบางวัน ถึงแม่พี่จะเปลี่ยนฟาร์มใหม่ แต่การขายไข้ไก่อก็ไม่ได้ดีเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป ประกอบกับกลัวโควิดจึงพักยาวไปจนถึงสิงหาคม เปลี่ยนจากขายไข้ไก่อ มาเปิดร้านอาหารตามสั่งหน้าบ้านแบบกินที่บ้าน

เย็น ๆ พี่กับลูกของพี่ พวกกันเดินไปแจกใบปลิวรายการอาหารให้บริการถึงหน้าบ้าน ขายได้อยู่มาก็เดือน สถานการณ์โควิดเริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ ผู้คนก็เริ่มออกนอกบ้าน ทุก ๆ อย่างเหมือนจะเข้าสู่สภาวะปรกติ ส่วนร้านอาหารที่ร้านพี่กลับเจียบเหงาจากที่เคยได้วันละ 800-1,200 บาท กลับขายได้เพียง 200-300 บาท ส่วนแฟนก็ไปหาวิ่งวินมอเตอร์ไซด์ปากซอย หากมีงานอื่น ๆ เช่น ขนของ ย้ายของ ย้ายบ้านก็จะได้เยอะ เทียบละพันบาท ไม่รวมน้ำมัน

ต้องบอกก่อนพี่และแฟน รู้ว่าจะเจอสถานการณ์แบบนี้สักวัน พี่ก็เริ่มประหยัด เงินเท่าที่เคยเก็บยังมีอยู่ ไม่กล้าใช้ ถ้าจะใช้ต้องจำเป็นจริง ๆ เพราะชีวิตในวัยเด็ก ๆ มันสอนให้ระวังไว้ จึงทำให้ไม่ได้ส่งผลกระทบมากนัก ไม่เหมือนเพื่อน ๆ ที่รู้ฟังจากปากคนที่ยืมเงินพี่ ยังมีลูก มีหลาน ค่าผ่อนบ้าน ผ่อนรถ ภาระทั้งนั้น ถึงบ้านพี่จะเช่าอยู่มา 20 ปีกว่า ๆ ค่าเช่าบ้านแค่ 3,000 บาทเอง รวมน้ำไฟ ต้นทุนมีแค่ค่าเทอมลูก และค่ากินชีวิตประจำวัน แต่นั่นก็ไม่ได้ความ ว่าสบายนะ เพราะเงินที่เก็บเอาไว้ใช้ส่งลูก ๆ เข้าเรียนสูง ๆ หากไม่ทำมาหากิน เงินก้อนนั้นก็หมดได้เช่นกัน

ตอนนี้ช่วงโควิดก่อนรอบที่3 พี่พึ่งได้พื้นที่ขายของพอดี เป็นร้านค้าเล็ก ๆ อยู่ตรงตรอกขายส้มตำให้คนในชุมชนที่ผ่านไป ผ่านมา รอบสามก็ยังโอเคนะ ร้านพี่ไม่มีโต๊ะนั่งกิน มีแต่ซ็อกกลับไปกินที่บ้าน คนจะเยอะก่อนเที่ยงไปถึงบ่าย ๆ บ่ายสามก็เก็บร้านแล้ว ช่วงนี้ปิดเทอมยาว เพราะโรคระบาดก็ให้ลูก ๆ มาช่วยเก็บร้าน เก็บของแล้วก็ไปตลาดซื้อของในช่วงเย็น ๆ เพื่อมาเตรียมขายในวันถัดไป

พี่ก็ได้เข้าร่วมโครงการนะ มีบัตรคนจนอยู่ ส่วนลูกคนโตได้ 5 พัน และได้ “คนละครึ่ง” ก็ช่วยแบ่งเบา เวลาไปซื้อของตามตลาด แต่ถ้าพวกเครื่องใช้ไฟฟ้าในห้าง ไปซื้อไม่ได้ เขาไม่ได้เข้าร่วม จริง ๆ ถ้าได้เงินสดก็ดีนะ มีอะไรหลายๆ อย่าง อยากจะซื้อเข้าบ้าน อย่างมากก็ไปกินอาหารตามร้านแถว ๆ นี้

ส่วนเรื่องขอพร ขออะไร พี่ขอตลาดฝั่งตรงกันข้ามวัดสิงห์ ยกมือขอตลอด ช่วงนี้ต้องระวังตัว เพราะคนใกล้ตัวติดโควิดกันเยอะ เลยไม่ได้ออกไปไหน ล่าสุดก็ทอดกฐินที่วัดใกล้บ้านนี้ เรื่องห่วยไม่ซื้อ ซื้อแล้วไม่เคยถูก เขิง หมดหวังกับรัฐบาล ดูเอาเอง จะทำอะไรก็เรื่องของเขา ไม่เคยมาช่วยอะไร หากมีวัคซีนมาในที่ชุมชนก็ไม่ฉีด ยังไม่อยากตาย เห็นในข่าว ยิ่งบอกว่าให้ 4 แสนก็ไม่เอาตายไปไม่ได้ใช้ เอาไปฉีดให้คนอื่น ๆ เอะ พี่แข็งแรงดี โควิดกลัวนะ แต่พี่กลัวไม่มีจะกินดีกว่าอนาคตไม่รู้ชี้จะหวังอะไรในตัวพี่ ถ้าจะหวังอยากให้ลูกๆ เรียนสูงๆ ทำงานที่ดี มีเงินซื้อบ้านหนึ่งหลัง และย้ายออกไปจากที่นี่ อยู่บ้านปลูกต้นไม้ ปลูกผักสวนครัวกิน แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว เอาเข้าจริง ๆ ไม่ชอบฝัน ชอบทำเลย ส่วนใหญ่ได้กำลังใจก็ลูก ๆ ท้อแท้บางครั้ง แต่คิดเสมอเมื่อก่อนเคยลำบากกว่านี้ ใจต้องสู้ ทำมาหากินไม่ได้กำไร วันพรุ่งก็ต้องได้ แต่รอโทษคนนั้น คนนี้ เสียเวลาเปล่า ๆ ไม่อยากคิดถึงอดีต พี่ผ่านมาอะไรมาเยอะ ถ้าหากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 100% และในระหว่างที่ยังระบาดรอบที่ 3 ความสุขลดลงเหลือ 60%

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2564